

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

ELŐFIZETÉSI ÁRA POSTÁN KÜLDVE EGY ÉVRE 4 KORONA.

II. évfolyam 18. szám.

Ára 4 fillér.

1914. május hó 3.

Versék

a „Nyugat” modorában.

I. Aggszűzek.

Ah! Kik tengődtek eltítkolt lázban,
enyhén aszott aggszűzek, fehérék . . .
Hótiszta emlékeitek ágyán,
hogyan égnek el örjítő remények!?

Álmatlan éjszakán bévül hőrögtök.
Vad vágyak feszítik aszott szívetek.
A Vágy s a nagy édes Ismeretlen
lázás sejtése csak a Tietek.

Áldozati nagy szemérmetek
alázatos, vágyó nagy leselkedés.
S mit Néktek ad a szűzi, vad lángoló éj,
hiába! Az Néktek csak kevés . . . kevés . . .

II. Tavaszi hangulat.

Madár, vagy mi, cseng-leng egy pizskafán,
melyet fának nevez az értetlen számár,
habár — habár — habár . . .

Bolygó agysejt vérvörös sejtéssel
a cseng-lengésre vergődve tágul
S ámul — ámul — ámul . . .

S a mellkosárban vérző izomcafát
bősz liktetve felesel, felesel
s kelepel — kelepel — kelepel . . .

S a csókra szomjas gyomor kamranyilás
hím s nősténynél vágyódva meg rezeg
S egymásra tapadva remeg — remeg — remeg.
(Lp.)

Csak a belit.

Az adókető bizottság előtt.

A makói adókető bizottság előtt
most is elvonult verejtékes homlokkal
az a porció polgárság, mely leginkább
érzi a fölpanaszolt életnek minden
nyűgét-bajját.

Az emberek most is, mint más al-
kalommal, a legócskább ruhájukban je-
lennék meg, azonban a legsötétebb két-
ségbeeséssel és remegően fátyolos hang-
juk úgy hangzott, mintha az alvilágból
sirtak volna fel. Csaknem egyforma re-
cipe szerint panaszkodtak:

— A gazdasági pangás már ugyis
elviselhetetlen . . . Nőm és gyermekeim
betegék . . . Én ma letört, kétségbeesett
existencia vagyok . . . Ki kell innen
vándorolni . . . Ha szijat hasitanak a
hátamból, se tudok többet fizetni.

Igy panaszkodnak az adózó polgá-
rok mind, egytől-egyig, nemre és fog-
lalkozásra való tekintet nélkül és mind
igyekszik valamit lesirni az adójából,
többnyire azonban eredménytelenül.

— Nem megy az üzlet, nem tudom
fizetni még a tavalyi adómat se, mondja
a fűszeres, nagy a konkurrencia . . .

— Hát adja el a boltját . . .

— És akkor miből éljek?

— Akkor meg fizessen . . .

— Miből?

Az iparosok is azon panaszkodnak,
hogy nem keresnek, nem tudnak fizetni,

— Lári-fári! — mondja a könyörtelen előadó, — ön egész jól él, jól ruházkodik, napjában legalább is egyszer hust eszik, néha még pecsenyét is eszik, minden másodnap beretválkozik! Azt hiszi, hogy mi azt nem tudjuk?

Ön fizethet 150 koronát is, és nagyon méltányosak voltunk, mikor csak 120 koronát javasoltunk.

— Kérem szépen, azt nem tetszik figyelembe venni, hogy hetenként kétszer tiszta alsót veszek, és mindem másnap gallért váltok? Így talán még többet is méltóztat javaslatba hozni!

— Megnyugszik, vagy fölebbez?

Egy bizottsági tag:

— Kérem nyugodjon meg, mert az előadó ur is fölebbez akkor, és hátha még fölemelik.

És jönnek a gyógyszerészek, orvosok, s panaszzolják, hogy nagy az egészség, az emberek nem betegednek kellő számban, nem haláloznak, vagy betegség kikerülésével haláloznak, rosszul meg a bolt.

És jönnek a temetkezési vállalkozók, és sirnak, hogy a halottak nem szaporodnak, csak a temetési vállalkozók. Sok az eszkimó, kevés a főka. Tavaj is, — mondja az egyik — a rendőrkapitány mésztejjel föllocsoltatta a főteret, s ezáltal legalább 200 halottal lett kevesebb. Ki fizeti meg a mi kárunkat?

— Igaz, igaz, mondja szánakozva a bizottság, de hát azért az állam nem halhat meg, hogy önök eltemessék, az államnak élni kell, — no hát fizessék legalább azt, ami volt.

A kivonult polgárok elhangzott panaszanak méla akkordjai után új panaszok melódiái következtek, míg beállított egy elegáns ur, arany lánc a mellényén és vastag köves gyűrűkkel a kövér ujjain.

— Ugy érzem magamat, — szól az elegáns ur, — mint aki a vízbe esett.

— Ugyan.

— Hétszáz korona adót fog fizetni, — úgy hallatszott az elnök szava, mint a végítélet.

— Csak . . .

Az adókiivető bizottság tagjai összenéztek. Végre egy polgár, aki meg akarja mondani az igazat, aki elismeri, hogy az államnak is illik megadni, ami az államé, akiben megmozdult a lelkiismeret.

A pénzügyi titkár azonnal a helyzet magaslatára emelkedik és licitál:

— Fizethet ön nyolcszáz korona adót is.

— Sőt.

— Nyolcszázötven se lesz sok.

Az elegáns ur meghajlik. Az elnök kimondja a határozatot:

— Tehát fizet évi kilencszáz koronát.

Az elegáns ur még egyszer meghajlik. Azonban távozóban halkán és nem is minden meghatottság nélkül visszaszól:

Annál kevésbé ellenkezem a tekintetes adókiivető bizottsággal, mert a mai napon úgy is fizetésektelen lettem . . . De legalább bebizonyítottam, hogy én az államnak odaadó, hű polgára vagyok.

Fő a becsület.

A gróf ur nászéjszakája reggelén gondolkozva emelkedett föl a fekhelyéről. Az éjjeli szekrényről elvette elegáns kis zsebkését, kikereste a legélesebb pengét és minden teketória nélkül belevágott a mutató-ujjába, úgy, hogy a felszökő vér odaloccsant a hófehér lepedőre.

A fiatal grófné rémülten sikoltott fel:

— Az ég szerelmére! Mit csinált ön?

— Csöndesen, grófné, — felelt nyugodtan a gróf. Becsületét akartam csak megmenteni a cselédek előtt.

Babona.

Pólya Tibortól megkérdi egy aszszony:

— Mit gondol Pólya, baj az, ha valaki pénteken házasodik?

— Természetesen baj — mondja Pólya — miért volna ép a pénteki nap kivétel?

A város parlamentjéből.

Közgyűlés hit- és felekezeti alapon.

A polgári leányiskola körül folyó vita.

Bereczky tiszteletes ur:

— Tisztelt képviselőtestület. Nem a felekezeti elfogultság szól belőlem, hogy hagyják ott az iskolát, ahol van, a felekezeti fertályban, hanem csakis a pedagógiai és építészeti érdek, mert az iskola más helyre vitelével a református fertály veszít értékéből, már pedig a város lakosságának tulnyomó többsége a városfentartó elem nem érdemli meg, hogy érdekeikben megkárosítsák, stb.

Dózsa Imre: — Belőlem bizonyára nem a katolikus önzés beszél, mikor azt ajánlom, hogy a Dégi-féle telekre vigyék az iskolát, mert ott csendesebb, kevésbé forgalmas helyen lesz, ahol a tanítványok az Uristen kedves kis báránykái, sokkal inkább tanulmányaiknak élhetnek, stb...

Breuer Gusztáv: Tisztelt képviselőtestület! Fölháborító jelenség, amikor tapasztalom, hogy minden ellenmondás dacára is vallásfelekezeti szempontból fogják fel a kérdést azok is, akik a régi helyen, azok is, akik a Dégi-féle telken akarják fölépíteni az iskolát. A felekezeti szempontoknak a városi közigazgatásba bevitele a legnagyobb visszaélés... ezért azt ajánlom, hogy se ide, se oda, hanem egy egészen közömbös helyre, a talán megnyitandó új utcában építsék föl az iskolát. Ezzel a felekezeti kérdés ki lenne kapcsolva.

Közbeszólás: Maga beszél leginkább felekezeti alapon!

B.: Én?

— Igen ön, mert direkt luteránus megoldást ajánl, hogy se ide, se oda, hanem amoda.

Tisztelt képviselőtestület!

Én meg amondó vónék, hogy ne törődjünk mi azzal, hogy mit mond a kormány és ne építsünk mi iskolát. Ráérünk, elég jó a régi is. Azért, hogy a kormány fenyegetőzik, hogy elvonja az államsegélyt, nem kell félni, mert *mi vagyunk magunk az állam*, mi vagyunk a hatalom, azt pedig nem vehetik el tőlünk.

Más:

Tisztelt képviselőtestület! Nem szükség még kikövezni a zsidótemető utját, elég jó az annak a pár halottnak, mert-hogy egyáltalán, sajnos, nem elég forgalmas az az ut. Majd ha a hitközség, vagy a szentegylet gondoskodik arról, hogy nagyobb legyen a forgalom, akkor majd lehet rula beszélni.

És így tovább!

Egy a sok közül.

Hát bizony megesett a baj Sárrikával; a mama is, a nénikék is, rémülettel megállapították a rettenetes szégyent.

— Sára, te gyalázatos, hogy történhetett ez meg te veled? Aztán ki volt az a gazember? Talán még jóvátehető a baj?

Sárrika kétségbeesetten jajgatott.

— Jaj, nem tudom, nem tudom, hisz olyan sokan voltak a bálban!

Mit szerezhetni pénz nélkül?

— Barátom, — mond az öreg Lipót korcsmáros — manapság pénz nélkül semmit sem lehet csinálni!

— Dehogy nem, — felel üzlettársa.

— Ugyan, hát mit?

— Hát adósságot.

Az ő szive.

Mici: Tudod, Helén, az én szivem egy szállodához hasonlít: földszinten van a pénztárszoba, a magasföldszinten a bankárom, az emeleten az, akit legjobban szeretek és...

Helén: No és a többi emeleten?

Mici: Oda az utasokat helyezem el.

A KÖSZÖNÉS.

*

„Alászolgája.”

Ezzel a harsányan odakiáltott, vagy félvállról odavetett üdvözléssel riasztanak fel ábrándjaid közül, midőn az utcán haladsz, elmerülve gondolataidnak tömkelegébe. Te hasonló üdvözléssel viszonzod és ezzel — igen helyesen — napirendre térsz. Ha azonban egyszer, mikor a szokottnál emberevőbb hangulatban vagy, elmélkedel felette, rájössz, hogy bizony igen gyakran olyan embereket biztosítasz alázas szolgálatkészsé-

ged felől, akiknek nem csak, hogy te nem lennél alázas, vagy kevésbé alázas szolgájuk, hanem még szolgálóidnak sem fogadnád meg őket.

„Ajánlom magamat!”

— hangzik feléd barátságos mosoly kíséretében. Te legjobban szeretnéd azt mondani, hogy: Ajánljon valami jobbat! ehelyett azonban kénytelen vagy kalapot udvarias morgás között a térdedig emelni.

„Van szerencsém!”

— kiáltják oda neked a tulsó oldalról, ami különben nagy szerencse, mert ha a barátságos köszönő közelebb jönne, nem tudnád magad visszatartani, hogy ilyenforma választ ne adj: Nekem nincs, mert magát látom!

Ha pedig valaki úgy talál köszönni, hogy

„Jónapot kívánok!”

ami nem valami gyakori eset, akkor bizonyára azt gondold magadban: Micsoda mult századból visszamaradt ember ez?

Gyakori eset.

Egy fiatal férjet házasságának ötödik hónapjában felesége egy egészséges fiugyermekkel lepette meg. A férj nagy meglepetésében fölkereste házi orvosát és elmondta az esetet.

— Hát lehetséges ez doktor ur? — kérdi.

— Oh hogyné, ez elég gyakori eset — feleli az orvos — de legyen nyugodt, ez csak az első gyermeknél fordul elő.

Zsidó iskolában.

— Kérem, tanár ur, mi az a faji jelleg?

— Ne törd rajta a fejedet fiam. Ha megkérdik tőled, csak mellékd magadat.

Mindenféle hivatali-, iskolai-, énekes- és ima- KÖNYVEK BEKÖTÉSÉT diszes kivitelben, és márványozással a legjutányosabb árak mellett készíti KOVÁCS ANTAL könyvkötészete.

KIS TANÁCSADÓ.

STÁJGEROLÓ HÁZIURAK SZÁMÁRA.

A közeledő házbérnegyed alkalmából így szól hozzám Vipera ur többszörös háztulajdonos:

— Ugy-e bár, ön az ötleteiből él?

— Sajnos.

— És nem hal éhen?

— Nem lehet, ott kell lennem az temetésén.

— Nagyon jó, de előbb föl fogom emelni az ön házbérét.

— Megteheti, de mondja csak, olvasott ember maga? Tudja maga azt, hogy hol fordul elő: „Piros vér foly a mentére?”

— A „Hadnagy uram“ költeményben.

— Téved, ez magánál fordul elő, ha stájgerolni merészel.

— Egy föltétel alatt nem bántom.

— És az?

— Ha kitünő ötleteket szállít nekem a házbéremeléshez. Irja össze, hogy milyen címen lehetne ismét fölemelni lakóim házbérét.

Összeirtam.

1. Azok a lakók, akik a hivatalban fizetést nem kapnak, kárpoztulásul házbéremelést kapnak.

2. Ahol a család megszorodik, a házbér is megszorodik.

3. Ha rövid a lakó lélegzete, megtoldandó a házbérrel.

4. Hivatkozással a Maros emelkedésére, a házbér is emelkedik.

5. Hivatkozással a napra, amely hegyek fölé emelkedik, a házbér csak száz koronával emelkedik.

6. Olyan utcákban, ahol automobilon is járnak, a benzin drágaságára is lehet hivatkozni. (Stájgerolás nyolcvan korona.)

7. Halálozás esetén, tekintettel az örökségre. (Stájgerolás kétszáz korona.)

8. A háziurnak szóló átkok kárpoztulására. (Ötszázalék házbéremelés.)

Ezeket a kis tanácsokat nyújtottam át Vipera urnak, aki a különböző stájgerolási címeket figyelmesen tanulmányozta, majd fölényes mosolylyal adta vissza.

— Talán nem jó okok ezek a házbéremelésre?

— De jók. Hanem ha maga azt hiszi, hogy én minden ok nélkül nem tudom fölemelni a házbért, akkor nem ismer engemet.

— De mit ad az ötleteimért?

— Ugyan menjen. Ezek az ötletek? Nézze, én máris fölemelem a házbérét száz koronával. Lássá, ez egy ötlet és ebből legalább meg is lehet élni.

Pontos lakáscím.

Az utcán két betörőt fog el egy rendőr. Kérdezi az egyiket:

— Hol van állandó lakása?

— Nekem nincs állandó lakásom.

Szólítja a másikat:

És maga hol lakik?

— Én vele szembe lakom . . .

A contó.

A szomszéd lakásból éktelen gyermek-sivalkodás hangzik át s a jószívű szomszéd végre is türelme fogytán bekopogtat oda, ahonnan a sirás kihallatszik. A gyereksírás oka hatalmas verés, melyet az apa oszt ki gimnázista fiának.

Érdeklődve kérdi meg a szomszéd:

— Miért püföli úgy a kedves fiát szomszéd ur?

— Hát tetszik tudni, holnap délben fogja hazahozni a bizonyítványát, de nekem már korán reggel el kell utaznom.

Az enyelgés vége.

Egy magyar, akinek a gyermekei mind kancsitanak, az orvoshoz megy és tanácsát kéri:

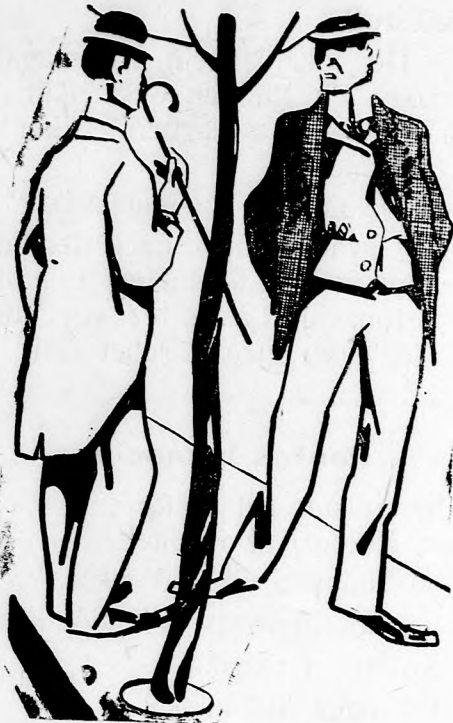
— Nem gondolja, doktor ur, hogy az attól van, hogyha a feleségemet megcsókolom, hát így néz (kacsintást mutat).

— Az lehet, — feleli az orvos.

A magyar hazamegy, enyeleg a feleségével, megcsókolja, a felesége behunyja a szemét. Dühbe jön a magyar és pofon üti az asszonyt.

— Nem elég, hogy kancsitanak a gyerekek, most már vak is legyen?

Igaz volt.

„Mi az, Kóbi, te azt hazudtad nekem, hogy a telet egy iszákosságot gyógyító szanatóriumban töltötted. Most kiült, hogy be voltál zárva!

— Nu, hisz ott se volt szabad inni!

Színpadi kalamitások.

Egy vidéki színházban „A falurosszát” játszották. Az első felvonás azzal végződik, hogy Göndör Sándor, a szerelmes falurossza lelövi Bátki Tercsit. Erre aztán összefut a háznépe, elsőnek a Jóska béres, aki nagy küzdelemmel lefegyverezi Göndör Sándort s amikor sikerül neki a lövöldöző legényt megfékezni, diadalmasan kiált föl:

— Markomban vagy már.

Göndör Sándor személyesítője nemesebb művészi ambícióktól tüzelve, ezt a birkózási jelenetet erős verizmussal akarta megjátszani és megbeszélte a béres szerep alakítójával, hogy a birkózást sokáig csinálják és ne csak markirozzák, hanem alaposan játszzák meg.

Igy is történt. A lövés eldőrdült és a béres vadul rávetette magát Göndör Sándorra. De az se hagyta magát és

olyan alapos birkózást végeztek, hogy ezzel a művészettel akármelyik cirkuszba elszerződhetek volna.

Amikor a „verizmus” legjobban dühöngött bennük, Göndör Sándor neki vadulva úgy megrugta a „bérest”, hogy az csillagokat látott. Ott rugta meg — mint mondani szokás — ahol fészkel az agy, sőt ami még rosszabb, éppen ellenkezőleg rudta meg.

A „béres” odakapott és bár ordítani szeretett volna, szerepéhez hiven mondta el a végszót:

— Markomban vagy már!

A szereplőket nem győzte a közönség kikapcsolni.

Mit tesz a véletlen? Ugyancsak a „Falurossza” előadásán történt a következő kalamitás is.

Göndör Sándor személyesítője, aki az életben is udvarolt Bátki Tercsi személyesítőjének, igen kritikus helyzetbe került éppen akkor, amikor a felvonás végén el kell sütnie a pisztolyt.

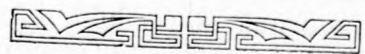
Megjegyzendő, hogy az ilyen jeleneteknél ugynevezett biztonsági lövések is vannak. Az ügyelő a kulisszák mögött áll töltött fegyverrel és ha a színpadon nem sül el a pisztoly, akkor ő süti el a fegyvert, hogy legalább durranás legyen a kritikus pillanatban.

Elkövetkezik a felvonásvég. Göndör Sándor szembekerül Bátki Tercsivel, világi szerelmével és a szerep szerint megkérdi utoljára, hogy akar-e a felesége lenni. Bátki Tercsi kikoszarazza. Na most! Göndör Sándor elsüti a pisztolyt — nem szól. Csütörtök! Hamar a biztonsági lövést. Az ügyelő elsüti a pisztolyt — nem szól. Csütörtök!

Az egész jelenet tönkre ment volna, ha Göndör Sándor föl nem találja magát. Oda vágta a pisztolyt Bátki Tercsi elé és fölkiáltott:

— Azért mégis meglöttelek!

A közönség ennyi verizmus láttára és hallatára tombolt az elragadtatástól.

Dr. Savanyú Sándor keserű kifakadásai.

Választás után.

Hát ki tehet róla? Én teljesítettem hazafiúi kötelességemet, fölléptem, nem szívesen és nem magamért, hanem persze csak a hon üdvéért, mert így kívánta ezt a hon és az eszme érdeke. De hát romlik a világ, ez a gyalázatos, komisz, huncut mungó világ, oszt nem oda szaval, ahová kéne, ahova az egy igaz honfiúi érzélem, az ország támasza, talpköve: a tiszta erkölcs, és a templomi énekkar egyetemes érdeke megkövetelné, hanem oda voksol, ahová nem kéne, ahol a pizt tolják az utcára, ahol bankdirektor a jelölt, hogy azt a lázsiás mindenható pizes uristenit ennek a rokonszenves világnak!

Igy hát nem csoda, ha elbuktam. Elbukna itt maga a Jehova, mert többségben vannak a másvallásuak, mint izrael fiai, akik pedig engem kívántak, nem azt a puskás-kardos zsidó fiskálist, azt a másikat, akit nem választhattak meg másodszer, mert hová lenne a zászló becsülete, ha egy mungóvá metamorfondirozott napilap vője akarná valani a Justh apánk ígéit a megyegyűlésen, amelybe én csak azért óhajtottam szerény igyekezetemmel bévül kerülni,

hogy szószólója legyek a makói szőlőbirtokosok és templomszékbérlők tisztelt osztályainak és mert már minden érdemtelen jó barátom bent van, köztük Darabont Géza, hogy a darázs csókolgatná a nyelvit, mielőtt még szólásra csucsorítaná azt a kis száját.

Igy hát én kimaradtam a megyebizottságból. Nem az én bajom, a törvényhatóság baja, hogy most már alacsonyabb lesz a nivója, mert nélküli klasszikus aranymondásaimat, melyeket, megyegyűlés után smoncáznék a jordánoknak a chevrában. No de azért nem baj, legalább meggyőződtem róla, hogy népszerű vagyok, s hogy van Makón 70 olyan polgár, aki még reám is leszavaz, ha a párterdek megköveteli.

Hogy is mondta Justh apánk: Vagyok aki voltam, s leszek aki vagyok, vagyis pártunk „főjegyzője“, előljáró és énekkarvezető, nemkülönben közbirtokos és köz- és váltó ügyvéd, mely mesterségbe beleütött a filoxera, mióta a mórítzkákat rászabadítják erre a rögös közpályára, hogy ütött volna bele a válogatott cikázó égi paragrafus, mielőtt az új törvényeket kitalálták és az új fiskálisokat rászabadították volna.

Főnöke utasítására.

Egy hölgy jött a csemege-üzletbe és kért egy vadászheringet.

— Sajnálom, — mondá a segéd — azzal nem szolgálhatok.

Amikor a hölgy eltávozott, a főnök lekorholta a segédet:

— Miért küldte el a vevőt? Miért nem adott el neki vadászhering helyett egy osztzéheringet.

Épp ekkor lépett be egy másik hölgy, aki Zéró-papírt kért.

— Sajnálom, — mondá a segéd — azzal nem szolgálhatok, de van smirgli-papír, ha tetszik.

A TEJPIACRÓL.

Szegény tejeskannák!

A szintér kérem alássan a rendőrkapitányi épület előtt, a járda és kocsit mellett, a városházával szemben elhuzódó — kispiszkos-tér.

Kora tavaszi reggel, egyelőre némi kis ködben, tiszta égboltozattal. Dübörg, zübürg valami. Bejön a tejpiacra a tanyai tejgazdaság, vagyis annak az a mozgó alkalmatossága, mely a tehénke tőgye és a reggeli kávék közt egy vagy két gebe által vonva a közvetítést lebonyolítja.

Az alkalmatosság nagyot zökken, az előtte levő lónak nevezett állatok megállnak és az egész készség a szép azur kék eget „csés jóreggelt“-el üdvözli.

A zökkenésre az alkalmatosságon kéjutató tejeskannák is megmozdulnak. Szeretnének megmosakodni, — de a vasorrú bába „örök piszokká“ varázsolta őket. Nincs az a legszigorúbb szabályrendelet, amely megtudná őket mosdatni.

Egy öreg nénike leszáll a kocsiról és nyakon ragadja az „örök piszok“ tejeskannákat, melyeket szép sorjában elhelyez maga előtt a „mindig tiszta“ tejpiacon keresztül huzódó vízlevezető nyitott csatorna hüvelykujnyi magasságu partjára, és úgy várja a naccságát, hogy elvigye a tejet a finnyás nagyságos ur „minden nélkül szűrve“ reggelijéhez.

Mig a naccságák megérkeznek, az „örök piszok“ tejeskannák összedugják

a fejüket, — mire a bennök levő tej a hideg vízfürdőben, melybe elindulás előtt bekényszerítették — összeborzad. (Később a nagysága kávéja előtt frigoliszerűleg turóvá változik.)

A kannák traccsolnak. Akkorákat kacagnak, hogy a keblükben fürdőző tej fölforralási eljárás mellőzésével savóvá lesz — túrosodás közbejöttével.

Figyelmessé lettem erre a kora reggeli jókedv láttára. Szét nézek, hogy mit is kacaghatnak az „örök piszok“ tejeskannák a „mindig tiszta“ tejpiacon, hát akkor látom, hogy a rendőr-örszem a kiflihordó csinos fruskát fikszirozza, ahelyett, hogy szabályrendeletileg lefoglalná az „örök piszok“ tejeskannákat.

Maga a teremő is a markába kacagott ennek a „tejsarnok“-nak a láttára, hogy milyen szatira is a közegészségügyi ellenőrzés . . .

KIHÁGÁST

tárgyalt a rendőrség a minap. A vádlott egy bérkocsis volt, aki elütött egy babszót.

A bérkocsis váltig védekezett, hogy ő nem hibás, mert ő idejében kiáltotta, hogy hé-é-hopp, de a sértett nem tért ki kellő időben.

A sértett ellenben azt erősítgeti, hogy a bérkocsis volt a vigyázatlan, mert ő kitért kellő időben.

— Tudja bizonyítani, hogy kellő időben kitért? kérdi a rendőrtisztviselő.

— Tudom, feleli a baptista.

A tárgyalást a bizonyítás kiegészítése végett elhalasztották.

A legközelebbi tárgyaláson már a bizonyítékokkal felszerelve jelent meg a baptista: magával hozta keresztlevelét, amelyből kiderült, hogy tényleg ezelőtt két évvel kitért — régi vallásából a baptista hitre.

KOSÁR-NAPTÁRAK 1915. ÉVRE GYÁRI ÁRBAN

Tisztelettel értesitem Makó város és vidéke t. kereskedőit, hogy az újévkor ajándéku szolgáltató **fali (kosaras) naptárakból** nagy **cégnyomással** ellátva igen jutányos árbán szállítom. — A többféle igen csinos kivitelű minták már megtekinthetők főtéri papirkereskedésben. A naptárak teljesen felszerelve december hónap második felében kerülnek szállításra. **KOVÁCS ANTAL papirkereskedő** Szives megrendelést kérve, vagyok teljes tisztelettel: **MAKÓ :: FÖTÉR.**

Szerkesztésért felelős a kiadótulajdonos: Kovács Antal. — A Dongó telefonszáma 45. — Kovács-nyomda, Makón.